

David Arnold e considerat unul dintre cei mai promițători noi autori de literatură Young Adult, romanul său de debut, *Ținutul țăntarilor*, aducându-i această recunoaștere. Pe lângă povești, Arnold compune și muzică sub numele de Cinema Cycle. Piese de pe albumul *Say It Out Loud* sunt inspirate de întâmplările și personajele din cărțile sale. De același autor, la editura Youngart a apărut și *Gașca pofticioșilor*.

DAVID ARNOLD

STRANIILE FASCINAȚII ALE LUI NOAH HYPNOTIK

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

ACEASTA ESTE ➡ PARTEA ÎNTÂI

*„Nu e de-ajuns să mă transpun în arta mea,
trebuie să fiu moartă pentru ea.
Așa știu că am ceva de valoare.”*

Mila Henry,
citat dintr-un interviu publicat în *Portland Press Herald*, 1959

1 ➔ *tristețea e mai apăsătoare sub apă*

Cât îmi țin respirația, uite ce vreau să zic de fapt: am descoperit-o pe Fata Dematerializată acum două luni și două zile, imediat ce vara a început să-și picure peste tot zâmbetul ei superior și radios. Ca de obicei, eram cu Alan. Picaserăm în vizuina de iepure a YouTube-ului, cum ni se mai întâmpla din când în când. În general nu suport YouTube, mai degrabă pentru că Alan mă ia cu: „Trebuie neapărat să-ți arăt o fază, *atât*, băi“, numai că, inevitabil, dintr-o fază ajungem la șaptâșpe și mă trezesc că mă uit cum butonează o vidră de mare un automat cu răcoritoare, zicându-mi: „Unde mama dracului am greșit în viață?“ Să ne-nțelegem acum: nu sunt imun la farmecul vidrelor de mare, însă vine o vreme când trebuie să te întrebi ce anume ai făcut cu viața ta de ai ajuns s-o arzi pe canapea cu ochii la o nevăstuică din asta mai răsărită tot apăsând pe butonul H9 ca să înhațe o pungă de SunChips.

Tăcut și cam trist, dar cu o tristețe pe bune, plutesc la nimereală prin piscina familiei Rosa-Haas – îmi place de mor aici.

Aici aş trăi.

Ca să se înțeleagă: clipul cu Fata Dematerializată e o compilație de fotografii care se succed rapid în ordine cronologică un pic peste două minute. Are titlul *Un singur*

chip de-a lungul a patruzeci de ani. Studiu despre procesul de îmbătrânire, iar mai jos e legenda: „Autoportrete zilnice din perioada 1977-2015. Am obosit.“ (Ador chestia de la sfârșit, parcă Fata Dematerializată a simțit nevoia să explice de ce n-a mai rezistat patruzeci de ani în cap.) La început are probabil vreo douăzeci și ceva de ani, un păr blond lung și lucios și niște ochi sclipitori, ca un răsărit reflectat într-o cascadă. Pe la jumatea clipului nu mai e în aceeași cameră, îmi închipui că probabil s-a mutat, numai că în fundal sunt aceleași obiecte personale: un tablou înrămat în acuarelă cu niște munți, o figurină de porțelan reprezentându-l pe Chewbacca și o groază de elefanți peste tot. Statuete, postere, tricouri – Fata Dematerializată se pare că era obsedată de elefanți. Apare mereu în casă, mereu singură și, cu excepția faptului că s-a mutat și e tunsă în mai multe feluri, arată la fel în toate pozele: cu ochii fix în obiectiv, fără să zâmbescă, *zi de zi patruzeci de ani la rând*.

Mereu aceeași, apoi brusc se schimbă ceva.

Gata, trebuie să respir de-acum.

Ador clipa asta, când ies la suprafață și trag aer în piept, cu părul ud în soarele arzător.

— Frate, face Alan.

Mi-ar fi mai bine singur, dacă e să fiu sincer.

— Hai c-ai bătut toate recordurile, spune Val. Ești bine?

Mai iau câteva guri de aer, zâmbesc rapid, apoi...

Partea asta îmi place și mai mult: când mă scufund. Cumva, sub apă reușesc să simt totul la o capacitate mai mare – tăcerea și imponderabilitatea, cred.

De-asta-mi place atâta să înot.

Primele imagini sunt niște poze Polaroid scanate, însă pe măsură ce se succed imaginile și fotografiile ating rezoluții tot mai înalte, Fata Dematerializată pălește tot mai tare: încet-încet, părul i se rărește, încet-încet, ochii i se sting, încet-încet, chipul i se zbârcește, pielea i se lasă, tânăra cascadă sclipitoare se preschimbă într-un iaz de moară întunecat, o altă victimă picată în fosa septică a bătrâneții. Nu pot să zic că mă întristează, mai degrabă îmi lasă doar impresia de tristețe, de parcă aș urmări un bolovan care se tot afundă, fără să dea de capăt.

Zi de zi patruzeci de ani la rând.

De-acum m-am uitat de sute de ori la clipul ăla – seara înainte de culcare, dimineața înainte de școală, la bibliotecă în pauza de prânz, pe telefon la ore, în minte printre picături și de câte ori ajung la capăt îmi jur că nu mă mai uit niciodată. Numai că revin de fiecare dată la el, ca un jalnic om-bumerang ce sunt.

Te uiți două minute cum moare cineva pe ecran. Nu e o moarte violentă. Nici imorală sau rușinoasă. Pățește ce pățim cu toții când ne vine vremea. Titlul e *Studiu despre procesul de îmbătrânire*, însă hai să fim serioși. Fata aia nu îmbătrânește, se dematerializează. Și am rămas pierdut cu ochii la ea.

Gata, iată că, inevitabil, m-au bătut pe umăr.

E timpul să mă alătur celor care respiră.

— Ce dracului, Noah? Te chinui să te îneci acolo?

Val plutește în mijlocul bazinului, pe o saltea gonflabilă, cu ditamai ochelarii de soare la ochi, și soarbe dintr-un *daiquiri* improvizat.

— Că bine zici, face Alan vârându-și un pumn de floricele cu caramel în gură – mai toată după-amiaza a mâncat dintr-o cutie imensă de tablă (din alea pictate într-o parte cu păduri, zăpadă și căprioare zburdalnice). Suntem un trio delicat, băi. Dacă te îneci se duce dracului tot sistemul.

Val și Alan Rosa-Haas sunt gemeni. Casa Rosa-Haas e la doi pași de a mea și mai are și piscina asta fantastică încastrată, iar domnul și doamna Rosa-Haas nici nu prea sunt pe-acasă, așa că deh.

Pe Alan l-am cunoscut primul, când s-au mutat ai mei în Iverton. Când aveam amândoi doișpe ani și venise să ne jucăm la mine în cameră mi-a zis că i se pare că e gay, la care eu am făcut „Ăă, bine“, iar el a scos un „Păi, ăă“ super-nervos. După care mi-a zis să nu mai spun nimănui și i-am zis că n-o să spun.

— Dacă te scapi o să fac pipi pe hamsterul tău, a zis el.

Pe atunci aveam un hamster bolnav de artrită pe nume Goliat și n-aveam niciun chef să facă puștiulache ăla pipi pe el, așa că i-am promis lui Alan c-o să-mi țin gura. Mai târziu am aflat că mie mi-a spus primul că e gay, la doișpe ani habar n-aveam cât de important era pasul ăla. Știam doar că îmi țineam hamsterul lângă cineva care amenința să facă pipi pe el. L-am întrebat pe Alan de ce nu vrea să zic nimic și mi-a spus că n-am cum să înțeleg. Peste vreo

doi ani și-a făcut *coming out*-ul oficial, iar atunci ceilalți copii l-au făcut în toate felurile, săreau ca arși când îi mai atingeau în trecere pe hol și se ridicau de la masă când se așeza cu ei la prânz, bine, nu toți, dar mulți – și atunci mi-am dat seama că avusese mare dreptate.

— Nici nu avusesem de gând să-ți zic, mi-a spus el la mine în cameră când aveam doișpe ani.

Mi-a zis că se simțea ca o sticlă de Cola gata să explodeze și s-a întâmplat să fiu prin zonă când a țâșnit dopul. I-am zis că n-am nicio problemă. Numai să nu facă pipi pe Goliat.

Am bătut palma.

Și apoi am făcut pipi pe fereastră împreună.

Adevărul e că l-am iubit pe Alan de când l-am văzut prima oară. Și el ține mult la mine. Când eram mai mici tot discutam cum ar fi dacă și eu aș fi gay, la care mi-o întorcea de fiecare dată: „Tu crezi că m-ai interesa vreodată, Oakman?“, iar eu îmi flexam de obicei un biceps în formă, ridicam din sprânceană și dădeam din cap cu încetinitorul, ca pentru a-i spune: „Cum să nu te intereseze *asa ceva*?“ și izbucneam amândoi în râs închipuindu-ne cum ar fi. Ne vedeam căsătoriți, cu o cabană undeva la munte, împletind panere, mâncând din tigăi de fontă și discutând chestii profunde toată ziua.

Însă a trecut mult timp de-atunci.

— De fapt, de la cine am primit chestia asta? întreabă Alan cocoțat pe marginea trambulinei, bălăngănindu-și picioarele deasupra apei.

— Ce anume? întreabă Val.

— Porcăria *asta* – și ridică deasupra capului cutia golită.

— Ei, hai, tocmai ai făcut dragoste cu floricelele alea cu caramel, zice Val. Iar acum că ai terminat-o cu ele le vorbești pe la spate?

— Nu asta era faza, zic călcând apa la marginea piscinei.

— Exact. Nimeni nu-și cumpără așa ceva, zice Alan. E un cadou cu sictir, la plesneală. Îi lipsește doar felicitarea cu textul: „Mi se fâlfaie de tine.“

— Ei, mie mi se pare un gest drăguț, face Val, dar o să le transmit sigur nemulțumirea ta soților Lovelock când o să-i văd.

— Stai așa, soții Lovelock? Aia din Piedmont?

— Au cinat cu noi într-o seară. Tu aveai antrenament.

Alan azvârle cutia goală în piscină, gen „Dar-ar ciuma în soții Lovelock!“ și plonjează urlând.

Val își dă ochii peste cap și se lasă înapoi pe saltea. Spre deosebire de Alan, care e palid tot anul, moștenind de la tatăl lui „nelipsitul ten Haas“, Val se bronzează prima dintre noi. Când eram mici, Val era doar sora enervantă a tovarășului meu, o prezență nesuferită, de care nu reușeam să scăpăm, ca un țânțar bâzâindu-ne pe sub nas. Apoi a venit și vacanța dinaintea liceului, când am văzut-o intrând pe ușă într-o zi și am făcut: „Ăăă, hei, Val, ăă, păi, gen, ăă.“ Chiar îți ia piuitul când te pocnește prima oară ideea că poate sexul nu e până la urmă ceva scârbos.

Parcă te altoiește cineva cu prăjina, știi.

Nu știu dacă s-a întâmplat încet-încet, chiar sub ochii noștri, sau practic peste noapte, chestia e că dintr-odată Val nu mi s-a mai părut așa de enervantă. În anul ăla am invitat-o să meargă cu mine la bal și a acceptat; a fost un pic ciudat, pentru că ne știam de atâta timp, însă părea să merite să încercăm așa ceva. Așa că am încercat. Și toată faza a arătat cam așa: n-apuc s-o țin pe Val de mână nici două minute pe hol, că ne vede Alan. Crezând că e o glumă,

Alan se prăpădește de râs. Când își dă seama că nu e, face o criză de nu mai știe de el.

Atunci ne-am ținut ultima oară de mână și tot atunci ne-a dat Alan eticheta de „trio delicat“.

În fine, ar fi o minciună să pretind că nu mă mai gândesc din când în când la ea în termenii ăștia. Val are un anumit farmec, e deșteaptă fără să fie arogantă, haioasă fără să acapareze discuția. Comentează discret de parcă și-ar lua notițe pe marginea unei situații anume și îți dai seama că o face indiferent dacă o aude cineva sau nu, așa că te simți norocos să te afli în orbita ei.

Plus că are niște sâni perfecți.

Alan înoată pe spate de la un capăt al piscinei la celălalt. Deja prinde viteză, mai că i-o și zic, însă știu în ce discuție am da-o așa: „Echipa noastră îți duce lipsa, Noah. Avem nevoie de tine, No. Cum mai stai cu spatele, No? Ești bine, No?“

— Ești bine, No? întreabă Val fix din senin.

Cred că e un efect de trio asta: cvasi-telepatia.

— E-n regulă, zic. Mai bine, cred.

Își ridică ochelarii imenși pe frunte.

— Cum?

„Băga-mi-aș.“

— Scuze, zic. Credeam că zici de spatele meu.

— Ziceam că erai cu mintea aiurea. Însă... apropo, cum te mai simți cu spatele?

— E-n regulă.

— Mai bine, crezi?

Își lasă ochelarii de soare pe nas, soarbe din *daiquiri* și se uită fix la mine. Val se pricepe de minune să-ți vâre neliniștea în oase.

Ies din piscină și o iau spre trambulină.

— Doctorul Kirby ți-a zis s-o iei încet, nu? zice ea, însă e dintr-o piscină și Val a plutit până la celălalt capăt, așa că mă fac că n-aud.

Scap eu de ochii lui Val, însă prima ei întrebare iese și ea din piscină și mă urmează ca o umbră jilavă: „Ești bine, No?”

Acum sunt pe trambulină, chiar la margine. Aproape că a apus soarele și s-a lăsat o penumbră caldă, de sfârșit de vară, aerul pare lăptos și e frumos, dar și cam trist să vezi cum moare ziua chiar sub ochii tăi, știind că n-ai cum s-o ajuți. Cred că soarele aduce mult cu Fata Dematerializată.

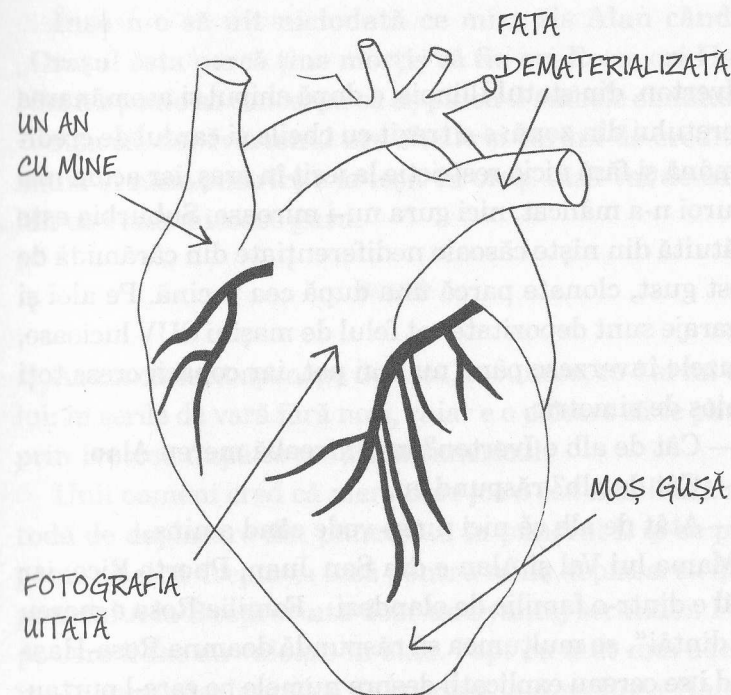
Ești bine, No?

Uite cum stă treaba: într-una din veri, când aveam opt ani (pre-Iverton adică), am fost în tabără și mi-am făcut mai mulți prieteni care m-au învățat să fac praștii și acolo am fumat prima (și ultima) țigară, iar un puști avea o poză cu o femeie în chiloți, care a dus la o discuție edificatoare, iar atunci am aflat că sexul nu înseamnă doar să te săruți cu cineva în pielea goală. Iar după ce m-am întors acasă din tabără, când m-am jucat iar cu vechii mei amici, mi-am dat seama că habar n-aveau că există praștii și țigări pe lumea asta. Habar n-aveau că sexul nu înseamnă doar să te săruți cu cineva în pielea goală.

Deși îi iubesc pe Val și Alan – și încă mult –, uneori am impresia că habar n-au că există praștii și țigări pe lumea asta. Că încă au impresia că sexul înseamnă să te săruți cu cineva la pielea goală.

În celălalt capăt al piscinei, Val se dă jos de pe saltea, ia un cilindru acvatic din polietilenă și începe să-l lovească pe Alan în cap cu el. Alan o împroașcă cu apă și se pun amândoi pe râs, fără nicio grijă, cum fac oamenii vara.

Închid ochii, plonjez și mă las total în voia apei, iar așa, în plină transă, îmi închipui o diagramă cu inima mea:

În porțiunile în care intrau pe vremuri oamenii la care țineam i-am transplatat pe Moș Gușă, Fotografia Uitată, *Un an cu mine* de Mila Henry și Fata Dematerializată. Nu știu cum și nici de ce s-a întâmplat așa ceva.

Eu le-am numit Straniile mele Fascinații.

3 → câte ceva despre Iverton, casa mea și cum e să mergi acasă prin Iverton

Iverton, din statul Illinois, e după chipul și asemănarea tineretului din zonă: s-a trezit cu cheile și cardul de credit pe mână și fără nicio restricție la ieșit în oraș, iar acum nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Suburbia este alcătuită din niște căsoaie nediferențiate din cărămidă de prost gust, clonate parcă una după cea vecină. Pe alei și în garaje sunt depozitate tot felul de mașini SUV lucioase, peluzele înverzesc până nu mai pot, iar copacii cresc toți dubios de simetric.

— Cât de alb e Iverton? mă întreabă mereu Alan.

— Cât de alb? răspund eu.

— Atât de alb că nici nu se vede când a nins.

Mama lui Val și Alan e din San Juan, Puerto Rico, iar tatăl e dintr-o familie de olandezi. „Familia Rosa e mereu cea dintâi“, se mulțumea să răspundă doamna Rosa-Haas când i se cereau explicații despre numele pe care-l purtau. Se părea că numai așa s-a învoit să se mărite cu domnul Rosa-Haas. Cum sunt pe jumătate portoricani într-un oraș ca Iverton, jumătate din lume îi iau pe Val și Alan drept albi și jumătate îi întreabă chestii gen „Nu, adică de unde sunteți *de fapt*?“.

Anul trecut un coleg din echipa de înot i-a pus lui Alan fix întrebarea asta, la care Alan a răspuns „Iverton“, iar puștiul a făcut: „Nu, adică *de fapt*, de fapt“, așa că Alan i-a zis: „Aaaah, deci nu de fapt *de fapt* de fapt, de fapt, de fapt, de faaaaaapt“, iar puștiul s-a făcut roșu ca racul și a plecat prefăcându-se că i-a sunat mobilul.

Val și Alan au parte de chestii din astea tot timpul și se poartă de parcă nu-i deranjează deloc – bine, poate chiar nu-i deranjează, ce știu eu?

Însă n-o să uit niciodată ce mi-a zis Alan cândva: „Orașul ăsta parcă ține morțiș să fiu ori Rosa, ori Haas. Nici nu poate să conceapă că aş putea fi ambele simultan.“

Așa că, da, Ivertonul are cheile și cardul de credit pe mână și nicio restricție la ieșit în oraș, însă vai de capul lui, ce-i mai miroase gura.

Acum că sunt aproape de casă, recunosc, ce-i al lui e-al lui: în serile de vară fără nori, chiar e o plăcere să te plimbi prin Iverton după ce se lasă întunericul.

Unii oameni cred că mersul pe jos e cea mai lentă metodă de deplasare din punctul A în punctul B și se prea poate să aibă dreptate, însă pentru mine deplasarea de la punctul A la B reprezintă doar un avantaj secundar. Pașii pe care îi fac au valoare în sine. Fapt cu atât mai adevărat în cazul deplasărilor de la mine la casa Rosa-Haas și înapoi, de parcă m-aș regăsi pe mine undeva la jumătatea distanței dintre prietenii și familia mea.

O iau pe aleea din fața casei, pe lângă diversele automobile ale familiei Oakman: autobrecul meu Hyundai („autofrecul fund-ai“, cum îi spune Alan), combiul Pontiac al lui taică-meu (dotat cu caroserie din lemn și un scaun întors în spate, încastrat în portbagaj) și străvechiul Land Rover al mamică-mii. Dacă ciulești urechea, poți să auzi cum oftează toți vecinii în cor a dezaprobare.

Am cumpărat casa asta după ce s-a stins tata-mare Oak, care și-a petrecut ultimii ani destul de retras de lume, ca